

16 2/7 45

Fortrykk

N O R S K V I L J E .

TYSKLAND VÅKNER

Det gjører i det tyske folk. Tilbaketoget i Russland, sammenbruddet ved Stalingrad, bombekrigen over Tysklands byer har begynt å åpne folkets øyne for den bitre sannhet at det føres mot avgrunnen. Stalingrad har endelig avslørt Hitlers angivelige feltherregeni, det viser sig at han bare er en dilettant, ansvarsløs og stormannsgal, som trodde han kunne føre krigen uten generalene. Det kostet 330.000 unge menn bare ved Stalingrad. Virkningen i det indre er overmåte sterk, men langt fra den samme hos alle. Hos noen kan den betegnes som ren undergangsstemning og moralsk selvoppgivelse. Disse mennesker kjenner intet håp, og heller intet ansvar for seg og sitt land, de driver med strømmen, og for de mer falsomme av dem er tanken på selv mordet den siste tilflukt. Hos andre igjen er virkningen helt motsatt. Hos dem vekker nøden nye moralske krefter, de kjenner trang til å handle, til å reise seg å kjempe. Vi som nå i tre år har lært nasismen å kjenne på nærmeste hold, ve vet at aldri mer vil høyverdige moralske krefter i menneskene kunne reises til kamp for Hitler - det er ikke underledes i Tyskland enn ellers i verden: degode krefter går mot tyranniet, for frihet og menneskeverd. Alle vet at slike krefter finnes i det tyske folk, vi ser og hører dem bare ikke; de slåes ned under terrorvelde, hvis blodige hensynsløshet vi selv i det okkuperte Norge helt kan forestille oss, med bokstavelig talt titusener av henrettelser. Så meget mer betydningsfullt er det at katastrofen ved Stalingrad endelig har ført til at de gode krefters frihetskamp i Tyskland er gått inn i en ny fase, det vil si, den har fått synlig uttrykk, den har fått sine signaler og martyrer, og den har vakt en aktiv bevegelse i folket som ikke kommer til ro før Tysklands frihet og ære er gjenvunnet.

Her skal kort fortelles om de begivenheter som åpnet det nye avsnitt i den indre tyske frihetskamp. De fant sted i Munchen, blandt studentene ved universitetet. Foranledningen var en tale som Gauleiter Gieseler holdt ved en universitetsfest i februar i år. Nasipampen kom heri med en del tarvelige og æreskrenkende bemerkninger til de kvinnelige studenter, som han beskyldte for å studere bare for å sluntre unna krigsarbeidet og makke over regjeringen, de burde enten gå inn i ammunisjonsfabrikkene eller finne seg sterke menn og føde barn til erstatning for mannefallet i kriger: på universitetene hadde de intet å gjøre. Disse uttalelser ble mottatt med piping av tilhørerne som for en stor del var kvinnelige studenter. (Prøktisk talt bare kvinner får studere nå under krigen, foruten medisinerne.) Gieseler ga ordre til at politiet skulle arrestere de som hadde pepet, men de mannlige studenter slo ring om sine kvinnelige kammerater og førte dem ut på gaten. Der kom det til villt slagsnål og den nasistiske "Studentispreren" fikk en omgang pryl og var nær blitt kastet i elven. I den anledning appellerte Gieseler til den lokale militærkommando om å

gripe inn, siden "studentforeneren" var i uniform, men de militære avsto; de kunne ikke innse at han hadde krav på beskyttelse framfor de andre. Kommanderende general og flere offiserer ble senere avskjediget for dette.

Gieselers pøbelaktige opptreden og de demonstrasjoner som fulgte vakte voldsomt røre i byen, og noen få dager senere kom det mange steder opprop, malt med skjabloner på husveggene, hvor det stod: **NED MED HITLER. Havn Stalingrad. Vi vil ha frihet - Ved siden av var det alltid tegnet et hakekors med en tykk strek over. Snart kom også flyveblad i omløp, blandt annet et som blev sendt i tusenvis av eksemplarer i posten og omdelt i tusenvis på universitetet i Munchen. Et annet som kom ut, begynner slik: EN LØYTNANT SOM FØRER SINE FOLK SLIK AT DE LIDER URIMELIGE TAP BLIR SATT FOR KRIGSRETT MEN ÅPENBART KAN EN FØRE EN HEL HÆR TIL UNDERGANG UTEN AT NOEN MUKKER EN GANG".**

Politiet var nå ikke sen med å gripe inn, besatte hele universitetet i et døgn, ingen fikk slippe ut eller inn, alle bygninger ble gjennomsøkt. En hjelpepedell opptrådte som angiver og politiet arresterte studentene Hans Scholl, Marie Scholl - bror og søster - og Adrian Probst som var blitt sett gå inn i universitetet med koffertene.

Hans og Marie Scholl stammer fra Ulm i Wurttemberg. Faren er høyere embetsmann (Regierungsrat), har en gang sittet lengere tid i konsentrasjonsleir. Hans Scholl var medisinstudent og ble ved krigsutbruddet innkalt til tjeneste i saniteten. Han har under hele krigen stått ved fronten og var ved sjetten arme foran Stalingrad, inntil han nylig fikk permisjon for å avslutte sitt medisinstudium ved Munchens universitet. Han hadde jernkorset av I og II klasse. Han var ugift. Hans søster Marie studerte realfag. Adrian Probst var med hensyn til studier og militær stilling omtrent i samme situasjon som Scholl. Han stammer fra en velstående bayersk familie, var gift og hadde tre barn, den yngste nyfødt. Probst var ikke døpt, men tok inot dåpen i fengslet før sin henrettelse.

Da både Hans Scholl og Probst var medlemmer av forsvarsmakten, skulle de etter loven bare ha vært stillet for krigsrett, men etter uttrykkelig bestemmelse i telegram fra Hitler ble denne bestemmelse satt til side og de tre studenter ble stillet for et spesielt utvalg av folkedomstolen under forsete av selve statssekretaren i justitsdepartementet, Freisler, som innfant sig fra Berlin. Da Hans Scholl fikk ordet under rettsforhandlingene (som var offentlige) understreket han ytterligere det han hadde skrevet i flyvebladet, vek ikke fra den overbevisning han var kommet til, men gikk på ny inn for den i full bevissthet om de følger det måtte få for ham selv. "Herr Freisler", sa han blandt annet, "gjør Dem ikke unak med å late som om dette er en rettsforhandling. Vi vet det er en teaterforestilling og at vår skjebne er beseglet på forhånd. Jeg har handlet som jeg gjorde fordi jeg er overbevist om at vi, koste hva det koste vil, må vinne tilbake våre gamle rettigheter, først og fremst frihet en som er en menneskerettighet vi ikke kan leve foruten. Jeg går ikke i døden som et enkelt individ bare, men bak meg står hundretusener av tyskere som er rede til å følge med hva dag som helst. Jeg dør i bevissheten om at om noen få måneder kommer De, herr Freisler, til å kalles til regnskap på dette sted, De som idag foregir å være min dommer". Hans Scholl prøvde å avlaste sin søster og Probst, men begge reiste seg straks og sa seg fullt medskyldige, de visste hva de hadde gjort, de hadde villet det og hadde kjent til konsekvensene.

De tre studenter ble dømt til døden for å ha "hjulpet fienden". Da en jurist innvendte at de jo beviselig ikke hadde hatt noen forbindelse med fienden og rettene burde ha vært dømt for høyforræderi, avarte statsadvokaten bare: "Vi pleier å gjøre det slik nu".

Med andre ord, de våger ikke å dømme for høyforræderi mer i Nazi-Tyskland. Det forteller litt om folkets syn på Hitler idag. Gauleiter Gieseler ville ha de tre studenter offentlig hengt foran universitetet til skrekk og advarsel. Denne framgangsmåte fant imidlertid man ikke hensiktsmessig, de ble henrettet ved halshugging. Et telegram fra Himler som beordret henrettelsen utsatt kom først sent fram. De tre gikk i døden med rak holdning. Da Hans Scholl steg opp på Guilliotinen var hans siste ord "Leve friheten". På alle som var tilstede gjorde disse unge studenters ukuelige karakterstyrke et dypt inntrykk. Selv en av dommerne skal etter rettsforhandlingene ha sagt: "Opposisjonen har fått sine martyrer".

Etter henrettelsen ble alle studenter i München - ca 8000 - tvangsinnkallt til et såkalt "soningsmøte" hvor Gauleiteren skulle tale. Tross det ble givet press på studentene på mange vis, var det blandt de framtrådte 3000 tilhørere bare en del studenter, en stor del var vanlig partipublikum som utkommanderes til naziforsamlinger i München som andre steder. På dette "soningsmøte" ble henrettelsene selvsagt bifallt (vi husker hr. Rogstads møte med Trondheims NS etter undtakelsestilstanden ifjor) og samtidig fikk angiveren, Hjelpedell Schmidt, sin ros og belønning, han ble framhevet som typen på den sanne germaner, fikk 1000 mark i judaspenger og ble utnevnt til fast ansatt tjenestemann. Også dette vakte selvsagt livlig, "spontant" bifall i forsamlingen.

Hva byen og studentene virkelig følte kom til uttrykk straks etter at henrettelsene var blitt offentliggjort. Bare noen timer senere var det over de opslåtte plakater klistret trykte sedler med ordene: "Scholl, du vant fram likevel". Og fra den dag kom disse ord natt etter natt opp på husveggene i München sammen med setninger som "Scholl lever" eller "Dere kan knekke legemet, men ikke ånden". Etter dette ble flere studenter, især slike som var permittert fra fronten for å avslutte sine studier, arrestert. Mange ble sendt tilbake til fronten. Nå kom også turen til lærerne ved universitetet, 11. mars ble to av dem, proffesor Kurt Huber og proffesor Muth arrestert. (Huber er proffesor i filosofi, Muth er særlig kjent som utgiver av det mest ansette tyske katolske kulturtidsskrift Hochland). Om Hubers arrestasjon uttalte Gauleiter Gieseler seg i en partiforsamling hvor han blandt annet sa: "Desverre ble vi for sent oppmerksom på opposisjonen ved universitetet, det var ikke før under min tale til studentene i februar. Dere vet hva som hendte senere. De umiddelbart skyldige er blitt utslettet, men naturligvis sto der åndelige ledere bak dem. En av disse er proffesor Huber. Hans hode kommer også til å falle. Vi har arrestert ham, men vi vet at der er lo eller 20 andre Hubere ved universitetet, og vi skal ta dem også". Huber var straks ved arrestasjonen klar over stillingen, han ba en venn hilse hjem til hans kone og tre barn og sørge for dem. "Jeg ser dem aldri igjen." I et forhør hos Giesler sa han at den tyske ungdoms ånd er blitt forgiftet av hitlerismen og at han selv og andre lærere kjente det som sitt ansvar å redde denne ungdoms sjel, om de så skulle ofre livet.

Dette er i korte trekk det som hendte fra februar til midten av mars måned. Det tyske folks kamp for frihet og ære har fått sine signaler og sine martyrer, der er vakt en storm i folkets sinn som ingen boddelterror og ingen Guilliotine i verden kan hmale opp med i det lange løp. Fra München sprer parolen seg over hele Tyskland og videre ut til frontene, til de besatte områder: "Leve friheten". Frihet og ære.

Studenter.

Dypt rystet står vårt folk som vitne til mennene fra Stalingrads undergang. Trehundreogtredvetusen tyske menn har verdenskrigskorpo-
ralens geniale strategi meningsløst og ansvarsløst jaget ut i død
og fordervelse. Fører, vi takker deg. Det gjører i det tyske folk:
skal vi fortsatt overlate våre armeerers skjebne til en dilletant?
Skal vi ofre resten av den tyske ungdom til en partiklikkes lave
maktinstinkter? ALDRI.

Oppgjørets dag er kommet, vår tyske ungdoms oppgjør med det avskye-
ligste tyranni som vårt folk noensinne har måttet tåle. I hele den
tyske ungdoms navn forlanger vi tilbake av Adolf Hitlers stat den
personlige frihet, tyskernes dyreste eie, som den på den ynkd igste
måte har bedradd oss for.

I en stat med den mest hensynsløse knebling av enhver fri menings-
ytring er vi vokset opp. HJ, SA, og SS har i vårt livs mest frukt-
bare dannelsesår forsøkt å uniformere oss, revolusjonere og narko-
tisere oss. "Verdens anskuelsesskolering" het den foraktelige me-
tode til å kvele den spirende selvstendige tenkning og vurdering i
en tåke av tomme fraser. Et utvalg av førere, mere djevelske og sam-
tidig bornert enn noen kan tenke seg det, aler opp sine fremtidige
partipamper på ordensborgere til å bli gudløse, skamløse og samvit-
tighetsløse utbyttere og mordere, et blindt, stupi påheng til føre-
ren. Vi "åndens arbeidere" var akkurat gode nok til å gjøres til
slagkølle for dette nye herreskitt. Frontkjempere tales til rette
som skolegutter av studentførere og Gauleiteraspiranter, gauleitere
går med skamløse "morsomheter" de kvinnelige studenters ære nær.
Tyske kvinnelige studenter ved Munchen universitet har gitt et ver-
dig svar og tilsviningen av deres ære, tyske mannlige studenter har
gått i bresjen for sine kvinnelige kammerater og har holdt stand.
Det er begynnelsen til å tilkjempe oss vår fri selvbestemmelse, u-
ten hvilke åndelige verdier ikke kan skapes. Vår takk til de tapre
kammerater som er gått foran med et lysende eksempel.

For oss finnes det bare en prole: Kamp mot partiet. Ut av parti-
organisasjonene hvor mann fortsatt vil kneble oss i politisk hen-
seende. Ut av SS under- og overføreres og partisknikeres auditorier.
Det gjæ der den sanne vitenskap og den ekte åndsfrihet. Ingentrus-
ler kan & remme oss, selv ikke at våre universiteter og høyskoler
blir stengt. Det gjelder for hver enkelt av oss kampen om vår fri-
het og ære i et statssamfund som er seg sitt moralske ansvar be-
vist.

Frihet og ære. I ti lange år har Hitler og hans gjeng lirt av seg,
forvansket og fordreiet disse to herlige ord inntil, vermesselse, slik
som bare dilletanter kan det, når de kaster en nasjons høyeste ver-
dier for svinene. Hva frihet og ære betyr for dem, det har de til
overflod vist med disse ti års ødeleggelse av all materiell og ån-
delig frihet, av all moralsk substans i det tyske folk. Det for-
ferdelige blodbad har nu åpnet øynene på selv de dummeste tyskere,
det blodbad de i den tyske nasjons frihet og æres navn har stelt
det, og hver dag på ny & eller til i hele Europa. Tysklands navn
vil for alle tider være skjendet, dersom ikke den tyske ungdom en-
delig reiser seg, hevner og samtidig soner, knuser sine undertryk-
kere og bygger opp et nytt åndelig Europa.

Kvinnelige og mannlige studenter. På oss ser det tyske folk. Av oss
venter det at vi i 1943 bryter den nasjonalsosialistiske terror som
i 1813 Napoleons. Med åndens makt.

Beresina og Stalingrad flammer opp i øst, de døde fra Stalingrad be-
sverger oss.

"Reis deg mitt folk, flammetegene ryker".

Vårt folk bryter opp til kamp mot Europas undertrykkelse under na-
sjonalsosialismen, i gjenvannet tro på frihet og ære.